

A H I R

Encara recordo al vell sagristà...Es deia PERE i del coll de la seva americana, de vellut negre de ratlles grosses com el dit, en penjava un manyoc de claus totes lluentes de tant servir.

Cada dia al cap-tard deixant la tasca (feia espardenyets al pas de la porta) s'encaminava cap a l'església a tocar la oració i tancar les portes. Encorbat pel pes dels anys, la testa blanca com un glop de llet, passava tot xiroi per els carrers de la vila, polsant de la capseta de tabac i el compàs del dringueig del manyoc de claus lluentes que penjaven de son coll, feia cap a l'església.

Era allà que l'esperàvem nosaltres, un grup d'infants entremaliats, per ajudar-lo a voltes; per fer-lo enfadar les més.

Tot just arribat, tots a cor li preguntàvem: ¿Podem tocar Pere...? I a la seva contesta corriem contents a repenjar-nos de la corda gruixuda, que del campanar baixava d'ins a l'església, i a l'impuls dels nostres esforços s'escampava arreu el toc d'oració. Mentre tant ell, arranjava la llàntia del Santíssim i després amb una candela encesa resseguia tot el temple per assegurar-se si hi restava algú. Finida la ruta de costum, empenyiem les grosses portes que formaven la tanca de l'entrada principal, que ell assegurava posant els baldons i tancant amb la clau més grossa del manyoc; després venia lo que ens agradava més: sentats al pedrís que hi havia entrant per la porta petita, a mà esquerra i al peu de l'escala del campanar, en Pere amb una veu forta, com si, en ella hi posés tota la braó de què era capaç, repetia per tres vegades el crit de "No hi ha pas ningú més...? Quant les parets de l'església acabaven de reflexar el ressó de la seva veu i planava arreu una quietud esfereïdora, ajustàvem les